

Verbs oblidats: bescanviar i manllevar

David Casellas

Bescanviar vol dir «donar alguna cosa i rebre'n una d'equivalent». El substantiu equivalent és **bescanvi**. Així, podem dir que, per exemple, «l'ADAC ha muntat una parada de *bescanvi* de llibres» o que «dos socis de l'ADAC s'han bescanviat uns llibres». D'aquest ús en què intervenen dues o més persones no seria gaire adequat de dir-ne *intercanvi* ni *intercanviar*, que és un mot de què cal no abusar car s'ha d'aplicar sobretot a l'àmbit de la tecnologia per referir-se, per exemple, a peces idèntiques d'una màquina, les quals diem que són *intercanviables*. Per tant, quan en l'acció descrita el protagonisme el tenen les persones hauríem de mantenir l'ús tradicional del verb *bescanviar* i fer servir *intercanviar* només quan es posa l'èmfasi en les peces o elements *intercanviables*. Molt sovint també *intercanviar* és innecessari; per exemple, en un ball direm *canvi de parella*, no pas *intercanvi de parella*, (se sobreentén que el canvi s'efectuarà entre dues persones). A més, cal tenir en compte que el verb *bescanviar* ja és documentat al segle XIV, mentre que *intercanviar* és de creació més recent.

Manllevar vol dir «fer-se prestar». El nom corresponent és **manlleu**. Així direm que «he *manllevat* tres-cents euros al meu germà» o «he *manllevat* un llibre de la biblioteca». És un verb molt antic, que ve del llatí (*manu levare*, «treure de la mà»). També és correcte *emmanllevar*. El verb *manllevar* seria l'antònim dels verbs *prestar* o *deixar*, de la mateixa manera que en anglès tenen la parella *borrow/lend*. Per tant, si algú ens *presta* o *deixa* alguna cosa, nosaltres la hi *manllevem*.

Hauríem de mantenir l'ús de verbs com aquests, ben genuïns i populars, ja que consolidaran el prestigi d'una llengua catalana independent i allunyada de les solucions espanyolitzants.